

ПРОЛОГ

Четвер, 7 липня 2016 року

Детектив Вілсон повільно й глибоко вдихнув і спробував заспокоїтися. Шлунок приготувався до фізичної реакції, ще перш ніж мозок почав обробляти сморід, і жодна кількість вазеліну на верхній губі не допомогла би загнати джина назад до лампи. Добрячий ірландський сніданок просився назовні, подобалося це Вілсону чи ні. Він відвернувся й притулив праву долоню до рота, але язик уже почав пульсувати, підкотилася хвиля слини як останнє попередження. Відомо, що́ на підході; усе залежить від того, куди той підхід спрямувати. Вілсон спробував вийти з кімнати рішучим, але спокійним кроком — так само, як і ввійшов, — наче має відповісти на важливий дзвінок.

Тіло — те, що від нього залишилося, — всадили у просторій вітальні відкритого планування. Колись цьому будинкові присвятили шість сторінок у глянцево-му журналі — тоді власник іще не став приголомшенням для еліти, яка створює, обробляє та споживає подібні публікації. Найбільше уваги в кімнаті привертав мармуровий комин. За нечувану ціну його цілісну конструкцію переслали з тосканської вілли. Власник — сам забудовник — ще жартував, що йому дешевше обійшлося би перемістити весь свій дім до Італії. Не такий уже

й смішний жарт, але чоловік був із тих багатіїв, з чііх жартів сміються завжди. А тепер він прив'язаний до стільця навпроти того самого комина, його обличчя викривлене в жахливій посмертній масці. Під певним кутом могло би здатися, ніби він сміється, якби моторошні обставини не виключали такої можливості.

Сьогоднішня ранкова газета вийшла під заголовком про виграш двадцятьох водіїв автобусів у лотерею. Гарна історія. Завтра буде не така.

Вілсон утік із кімнати з усією невимушеною спритністю, на яку лишень був здатний. Тут-таки вривався у плече одного з ІТ-майстрів Технічного бюро й відлетів до стіни. Вілсон здійняв лівицю, майже щиро перепрошуючи, й поквапився далі; заговорити не ризикнув. Не в приміщенні. У приміщенні не можна. Треба це зробити на свіжому повітрі. Десь у закутку. Вже минуло вісім місяців після інциденту в Фенікс-парку й три тижні від останнього вживання прізвиська «Ригун», тож він щиро сподівався, що все минуло. Наступні тридцять секунд майже стовідсотково визначать: справді минуло чи йому до кінця своєї поліційної кар'єри жити з тавром.

На захист Вілсона слід сказати, що страждав не він один. Сердешна прибиральниця, яка знайшла тіло, була збіса близька до втрати свідомості. Її керівництво негайно викликала загін поліції та швидку з фахівцем із надання допомоги в стресових ситуаціях. Припускали, що жінку доведеться покласти до відділення психічних розладів. Єдине, чого від неї можна було домогтися, — це постійні вигуки слова «Шатан». Згодом її дзвінок на лінію служби екстреної допомоги дали прослухати перекладачеві, сподіваючись, що вдасться отримати якусь зачіпку. Та перекладач лише пояснив, що це «Сатана» польською.

Вілсон вийшов із парадних дверей, встиг помітити знайоме обличчя лікарки Деніс Девейн, штатної патологоанатомки. Її терміново відкликали з банального розтину тіл тих, хто раніше зневажав паски безпеки. Вона понад сімнадцять років щодня мала справу з мертвими. Ще напередодні Деніс могла б сказати, що вже здатна сприймати смерть з клінічного погляду. Та пізнього вечора цього дня вона сидітиме сама у своєму кабінеті й складатиме деталізований довгий перелік фізичних каліцтв, яких зазнала жертва. Вона опустить жалюзі, сяде в крісло для відвідувачів і тихенько схлипне через неймовірну людську жорстокість. Ніхто на таке не заслужив, навіть цей чоловік. Девейн глянула стурбовано, коли Вілсон проходив повз. Попри вимушено холодну вдачу, вона вміла розпізнати травму не лише в мертвих, а й у живих.

Вілсон уздрів один із фургонів Технічного бюро, залишених ліворуч на газоні, й миттю ухвалив рішення. Це найкраща можливість прикриття посеред гармидеру. Він круто розвернувся й попрямував до машини, не зважаючи на вигуки сержанта Гайкі, який намагався привернути його увагу. Неначе бігун на фініші, який нахилиється вперед, щоби порвати стрічку, він стрімко подолав останні метри й опинився за автомобілем саме вчасно. Вміст шлунку вихлюпнувся перед ним. Вілсон упорався.

Майже.

Старша слідча С'юзен Бернс точно вміла справити враження. Диво-жінка, навіть у свої сорок два напрочуд молода як для такого високого звання, — мала беззаперечний авторитет і відповідну ауру. Остання в поєднанні з несподівано успішною боротьбою зі злочинними угрупованнями в Лімеріку та пресою, яка не вгавала у прагненні дізнатися про це більше, й привела її до

підвищення. Посаду керівниці Національного бюро кримінальних розслідувань вона обіймала станом на той час уже півтори доби. Її сині очі прошивали наскрізь і викликали моторошне відчуття: нібито вона дивилася сантиметрів на сім углиб співрозмовника — можливо, туди, де засіла душа. Висока та струнка — завдяки веслуванню. Такі пані часто уникають підборів, щоб чоловіки поряд із ними не комплексували. І саме з цією метою підбори носила Бернс. Хоч яке це кліше, її захопленням були туфлі. Єдина лакуна в строгому існуванні суто за графіком. Цей останній факт особливо стосувався детектива Даначчі Вілсона, чи то пак «Ригуна», як його, певно, тепер називатимуть до кінця життя. Два дні тому старша слідча С'юзен Бернс купила пару лабутенів, щоб відсвяткувати призначення на нову посаду. Дві секунди тому детектив Вілсон виблював на них.

Вілсон назавжди запам'ятає вираз її обличчя. Але не через цей спогад він серед ночі прокидатиметься в холодному поту. Ні. Йому не даватиме заснути інше обличчя — застигле в немислимій агонії, з позбавленими повік очима, витріщеними на слова, нашкрябані на стіні над непристойно дорогим тосканським кошином. Згодом аналіз підтвердить, що напис зробили кров'ю самої жертви; найвірогідніше, нещасний за цим спостерігав.

Слова прості.

Це день, який ніколи не настане.

РОЗДІЛ 1

Попередній понеділок, 4 липня 2016 року

Пол грюкнув дверима кабінету — ну, принаймні намагався. Петлі розхиталися, тому двері зажували потертий килим. Щоб вони взагалі зачинилися, довелося ледь підняти їх за ручку та ще притиснути плечем. Коли засувка нарешті клацнула, Пол копнув нижню дошку. Від удару заболів палець на нозі, а задоволення від буцімто грюкання — жодного.

Він був у кепському гуморі. Жахливий ранок на початку невдалого тижня, який саме додавав останні штрихи до найгіршого місяця в його житті. Вісім місяців тому кілька людей намагалися його вбити; та він уже починав думати, що припустився фатальної помилки, бо цього їм не дозволив.

Пол щойно повернувся із зустрічі з приватною службою охорони (ПСО), і це було мов суцільна образа. Пан Бредшоу — єдиний на планеті чоловік, який досі без іронії носить краватку-метелика, — мав талант до поблажливої поведінки. «Чи правильно я розумію, пане Малкрон? Ви бажаєте створити приватну агенцію розслідувань із двома партнерами, з одним із яких місяць не спілкувалися, а місцеперебування другого вам зараз невідоме?» Пол діяв за принципом «найкраща тактика — чесність» і гадав, що його відвертість себе

виправдає. Він катастрофічно помилявся. Уже складно пригадати, коли востаннє Пол бодай у чомусь мав рацію.

Минулої ночі він уже в тисячній раз намагався додзвонитися до Бріджит. Телефон видавав кумедні звуки; Пол на дев'яносто п'ять відсотків упевнений, що ця дівчина внесла його номер у чорний список. Після «інциденту» минуло вже сорок два дні — рівно стільки ж вона з ним не розмовляла. Хоча кілька разів кричала на нього при зустрічі, просто щоб донести: вважає Пола останнім покидьком на білому світі. Він цілком погодився з твердженням Бріджит, і це тепер єдине, що між ними є спільного. Власне, це та ще їхні імена у формулярах, які вони разом подали до ПСО у кращі дні, ще до інциденту.

З Банні склалася інша історія. За останні три дні Пол залишив йому з п'ятнадцять повідомлень, і на жодне той ніяк не відповів. Під час останньої зустрічі Пол багато на що пішов, щоби переконати Банні у важливості зустрічі в ПСО. З їхньої трійці лише сержант Банні МакГаррі у відставці мав необхідні п'ять років відповідного досвіду для отримання ліцензії приватного слідчого. Може, він не відповідав уявленням більшості про офіцера поліції; та й керівництво, певно, святкувало, коли його нарешті переконали раніше піти у відставку. Але ніхто б не заперечив, що Банні МакГаррі був копом — і, попри свою надмірну войовничість, дуже ефективним.

Пол невизразно пам'ятав, що Банні важко оклигував після втрати роботи, якою жив. Але молодик надто заглибився у переживання власної жалюгідності, щоби перейматися ще кимось. Та й взаємини в них були не надто ніжні. Задовго до подій, що сталися вісім місяців тому, вони не розмовляли п'ятнадцять років — поки Банні не втрутився в пригоду з «людьми, які намагалися вбити Пола». Рештки вдячності, яку Пол до нього

відчував за це, випарувалися, коли Банні вранці так і не з'явився. Пол як ідіот сам сидів на рецепції ПСО, у похоронному костюмі.

Востаннє Пол надягав цього костюма лише трішки більш ніж два місяці тому, коли поїхав із Бріджит у Літрім на похорон її бабусі. Бріджит відрекомендувала його всім як свого хлопця. Полу сподобалося. Він ніколи раніше не був чийось хлопцем. Тиждень потому, коли Пол зрештою втратив право на користування будинком двоюрідної бабці Фідельми, він переїхав до Бріджит. Жилося добре. Коли Пол сидів зранку в фое ПСО, знайшов у внутрішній кишені піджака сосиску в тісті. Напевно, закинув її туди під час поминального обіду, щоби з'їсти на зворотному шляху до Дубліна, а потім геть про те забув. Він кинув виклик термінові придатності та з'їв її, поки сидів там на самоті, — з болем у розбитому серці й у шлунку.

Тому Пол і повернувся до офісу «Розслідування МКМ» у геть зіпсутому настрої. Офіс був розташований просто над китайським рестораном «Східний палац» і брак місця компенсував похмурістю. Пол вважав приміщення «їхнім» робочим місцем, але Банні там бував рідко, а Бріджит і зовсім ніколи. Полу думалося, що треба занести її через поріг на руках, коли вони вже стануть повноцінними власниками. Тепер ця думка була як ляпас щоразу, коли він відчиняв двері.

Пол ночував тут, відколи Бріджит його прогнала. Не міг собі дозволити найняти інше житло. Він зламався. Заснувати агенцію запропонувала Бріджит для розв'язання всіх їхніх проблем — безробіття Пола, відсутності мети в Банні та власного небажання й далі змінювати нічні горщики, адже робота медсестри її більше не вабила. Та Пол і не хотів шукати іншого прихистку. Хоч і не заслуговував, хоч і не мав жодної логічної причини, аби